

Endelig vil jeg opfordre statsministeren til at aflægge et besøg på Færøerne i nær fremtid og personlig drage omsorg for at komme i kontakt med almindelige mennesker og ikke blot embedsfolk og politikere. Derved vil statsministeren få et indtryk af, hvor dybt og katastrofalt den økonomiske krise rammer hvert hjem og hver familie, som opsplittes, og hvordan folk flytter fra hus og familie til Danmark, Norge og Island.

Óli Breckmann (KF):

»Nu skal kursen holdes«, var statsministerens besked i åbningstalen til færingerne. Klare ord fra rigets skipper, nu vi i morgen kan holde 3-års-jubilæum for startskuddet til Danmarks de facto-overtagelse af Færøernes økonomiske og politiske kurs. For at forblive ved søsproget kunne man beskrive skibet som de udlossede salt dampere, der forlod Tórshavn i min barndom under stor opmærksomhed fra os drenge, fordi de lå højt i vandet. Maskinen buldrede i det tomme skrog, og skruen, der stak op over vandkorpen, sprøjtede med for mange omdrejninger kølvandet til skum. Det store skib havde dårlig stabilitet og et stort olieforbrug, men for lidt fremdrift. Det samme kan siges om den færøske skude, også nu, 3 år efter at den nye kurs begyndte: stort offentligt forbrug, højt skattetryk og derfor højt omkostningsniveau, men ingen lønsomhed.

Siden statsministerens sidste åbningstale er situationen på Færøerne stort set uændret. Der er 1.300 færinger mindre på øerne, og arbejdsløsheden er den samme. Det er den kurs, statsministeren stadig kræver skal holdes, og det gør vort socialistiske landsstyre sit bedste for at følge.

Det rådgivende udvalg for Færøerne har nylig været på besøg, men endnu ikke afleveret rapporten, for først i sidste uge fremsatte det socialistiske landsstyre sit budgetforslag for 1996, og det ligner til forveksling dette og sidste års finanslove, bortset fra 2 pct. højere skatteindtægter og 2 pct. lavere bevillinger til a-kassen og landsingeniøren; ellers nul besparelser.

Den offentlige sektor lægger stadig beslag på to tredjedele af landets produktionsværdi, og det er just som i Mongoliet eller i Nordkorea – for at tage to eksempler på socialistiske planøkonomier.

Så statsministeren kan tage det roligt. Landsstyret holder træls fast ved samme kurs, forsværer status quo, ja fortsætter samme kvotepolitik,

samme offentlige forbrug, samme skattetryk og dermed samme høje omkostningsniveau, samme store arbejdsløshed, samme store fraflytning, altså samme socialistiske håbløshed som før, og det er resultaterne af den samme kurs som hidtil.

På mødet i det rådgivende udvalg spurgte jeg, om medlemmerne var tilfredse med resultaterne af Færøernes økonomiske udvikling efter den nye ordnings iværksættelse fra 1992 ifølge det hemmelige notat, som færøgruppen underskrev den 1. oktober 1992 med det formål, at færøske politikere og færøfolk skulle fatte situationens alvor.

Efterhånden er det de danske eksperter, embedsmænd, politikere og deres færøske stik i rend-drenge, der har et forklaringsproblem med hensyn til, hvorfor deres medicin til den færøske patient er stadig mere skadelig end sygdommen selv.

Statsministeren har i sin tale ganske ret i, at »hertil kommer en mere positiv bedømmelse af fiskebestandene.« Men det er fiskerne, der påstår dette. De fanger imod deres vilje store mængder torsk og kuller på steder, hvor man aldrig før har set dem, men hvor havbiokratiske – så er det ord lanceret – magtstræbere benægter, at de fangede fisk eksisterer, fordi disse ifølge deres pseudovidenskabelige beregninger aldrig er blevet gydt.

Jeg spurgte ellers det rådgivende udvalg, om landsstyret havde foreslået regeringen en færøsk løsning på krisen. Samme aften efterlyste udvalgets formand i den færøske radio en færøsk løsning. Vort socialistiske landsstyre er skruet sådan sammen, at fra den kant er en færøsk løsning utænkelig. Tinganes sætter nemlig al sin lid til den udstrakte og opadvendte håndflades tiggerløsning.

Den sambandske forhåbning er et dansk mirakel: en almisse fra rigets regering, syndsforladelse og gældseftergivelse som belønning for, at vort socialistiske landsstyre nu på tredje år skattepiner den færøske befolkning til vanvid. Håbet om denne danske nådegave er et forsøg på at gøre færøske politikere ansvarsløse for den gæld, alle færinger var med til at stifte og forbruge i 1980'erne, og de lån, som alle partier i Lagtinget har optaget og stadig gældsætter fremtiden med for at finansiere det fortsatte offentlige overforbrug. Det må vi ikke glemme.

Statsministerens åbningstale er ellers et forsøg på her i Danmark at ændre ledighedskulturen, og det er en svær opgave, fordi socialisme